

žení nemovitosti bude musiti býti vykázáno teprve při případném podání žádosti za vklad nebo záznam zástavního práva. Povolením poznamky nečiní se újma právu Státního pozemkového úřadu na schválení nebo neschválení závazání nemovitosti a nelze tvrditi, že tu jde o zápis závady, jakou má na mysli § 2 odst. (3) zák. ze dne 27. května 1931, čís. 93 sb. z. a n.

Čís. 12890.

Manžel nemůže návrh na snížení prozatímního výživného pro manželku odůvodniti výlohami na léčení choroby, kterou měl již při původním stanovení výživného, není však závady, by v návrhu na snížení výživného neuplatňoval výlohy následkem zhoršení oné choroby. Tu pak lze přihlížeti nejen k výdajům, jež již byly učiněny (o nichž je zjevno, v jaké výši vznikly), nýbrž, je-li výživné placeno měsíčně předem, i k výlohám bezprostředně mu nastávajícím v budoucích měsících, pokud jest jich zapotřebí k zachování jeho výdělečné schopnosti.

(Rozh. ze dne 7. října 1933, R I 777/33.)

Usnesením ze dne 13. listopadu 1931 bylo manželé uloženo, by platil manželce prozatímní výživné měsíčních 500 Kč. Návrhu manžela, by bylo výživné sníženo, ježto se zhoršily manželovy majetkové poměry vzhledem k vyšším nákladům na nemoc, soud první stolice vyhověl a snížil výživné na měsíčních 400 Kč. Rekursní soud zamítl pro tentokrát návrh manželův na snížení výživného.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Prisvědčiti jest rekursnímu soudu potud, že výlohy vzniklé navrhovatelí již v roce 1931, tedy před povolením prozatímní výživy ze dne 23. listopadu 1931, které mohl uplatniti již tehdy, nemůže dodatečně uplatňovati po vyměření výživného, neboť by to bylo obcházením předpisů o právoplatnosti usnesení. Nemůže tedy stěžovatel uplatniti nyní výlohy vzniklé mu před 13. listopadem 1931 léčením následků zranění utrpeného ve válce (zánětu sedacího nervu). Rovněž nemůže navrhovatel uplatňovati možné budoucí výlohy jako důvod ke snížení stanoveného výživného. Naproti tomu není překážky, by z téhož důvodu neuplatnil výlohy nutné bezprostředně mu nastávající, je-li jejich nutnost osvědčena lékařským vysvědčením, v němž je poukázáno k tomu, že léčení jest nutným následkem zhoršení se nemoci, byť i tato nemoc tu byla před vydáním usnesení ze dne 13. listopadu 1931, neboť platí i tu zásada »rebus sic stantibus« (rozh. 3968 sb. n. s.). Zhorší-li se majetkové poměry manželovy za sporu o rozvod tím, že se objeví následkem zhoršení nemoci nutnost nových výloh na léčení, které učiněny býti musí k zachování výdělečné schopnosti manželovy, může

soud určené výživné změnit a je snížit, je-li toho třeba k tomu, by z peníze takto ušetřeného byly hrazeny nutné výlohy se zhoršením nemoci spojené. Nejvyšší soud nesdílí názor soudu rekursního, že lze přihlížeti jen k výdajům, jež již byly učiněny, o nichž je zjevno, v jaké výši vznikly, neboť by za platnosti tohoto právního názoru nemohl nemocný manžel, jehož nemoc vyžaduje naléhavě nákladné léčení, nepodařilo-li by se mu sehnati potřebné k tomu peníze zápujčkou, vůbec učiniti nezbytně nutné náklady léčebné, čímž by po případě svou výdělečnou schopnost zmenšil neb aspoň ohrozil. Platí-li se podle § 1418 obč. zák. výživné ve lhůtách měsíčních předem, jest opodstatněno, aby výživné bylo též sníženo pro budoucí měsíce, pokud toho jest potřebí k tomu, by živitel, jenž musí výživné hraditi, mohl učiniti nutné výdaje k zachování své výdělečné schopnosti. Lékařskými vysvědčeními jest osvědčeno, že se na jaře r. 1932 zvětšila bolestivost neduhu navrhovatelova, a vysvědčením zubního lékaře je osvědčeno, že potřebuje ošetření chrupu, což bude vyžadovati asi 600 Kč. Na základě vydání navrhovatelových v roce 1931 pokládal první soud za osvědčeno, že náklady lázeňského léčení v roce 1932 budou činiti po odečtení příspěvku léčebného fondu asi 2.000 Kč a léčení zubů 600 Kč, dohromady tedy asi 2.600 Kč ročně, 216 Kč měsíčně, což se jeví býti přiměřeným (§ 273 c. ř. s.), aniž by bylo potřebí k pouhému osvědčení detailního výpočtu. Snížil-li tedy první soud příspěvek navrhovatelův z 500 Kč na 400 Kč, jest snížení to odůvodněno.

Čís. 12891.

Ve sporu rozvedené manželky o placení výživného nelze znovu řešiti otázku viny na rozvodu, pravoplatně již rozhodnutou v rozvodovém sporu.

(Rozh. ze dne 7. října 1933, Rv I 1060/33.)

Manželství stran bylo pravoplatně rozvedeno od stolu a lože z viny žalující manželky. V napotomní žalobě o placení výživného dovozovala žalující manželka vyživovací povinnost manželovu z toho, že žalovaný ji hned po sňatku bezdůvodně opustil. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Právní mylnost (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) vytýká dovolatelka především názoru odvolacího soudu, že ve sporu o výživné nelze samostatně řešiti otázku, koho stihá zavinění na tom, že se strany rozešly, bylo-li již pravoplatně vysloveno v rozvodovém sporu, koho stihá vina na rozvodu manželství. Leč právní názor odvolacího soudu jest správný. Podle § 1264 obč. zák. má jen manželka nevinná rozvodem nárok na přiměřenou výživu. Podle § 12 dvor. dekretu ze dne 23. srpna 1819, čís. 1595 sb. z. s., a § 6 min. nařízení ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák.,